

145

ALS zy ontkomen waaren, doe verftonden zy dat het Eiland Melite hiet. En de Barbaaren beweezen ons geen gemeene vriendelykheid. Want een groot vuur ontsteeken hebbende, namen zy ons alle in, om den regen die over quam, en om de koude. En als Paulus eenen hoop ryzen by een geraapt en op het vuur geleid hadde, quam daar een adder uit door de hitte, en vattede zyne hand. En als de Barbaaren het beeft zagen aan zyne hand hangen, zeiden zy tot mal-kanderen, Deze menfche is gewiffelyk een doodflaager, welken de wraake niet en laat leeven, daar hy uit de zee ontkomen is. Maar hy fchuddede het beeft af in het vuur, en leed niet quaads: En zy verwachteden dat hy zoude opzwellen, of terftond dood nedervallen. Maar als zy lange verwacht hadden, en zagen dat geen ongemak over hem en quam, werden zy veranderd, en zeiden dat hy een God was. En hier omtrent de zelve plaatfe hadde de voornaamfte van het Eiland met naame Publius [zyne] landhoeven, die ons ontfing, en drie dagen vriendelyk herbergde. En het gefchiedde dat de vader van Publius, met koortfen en den rooden loop bevangen zynde, te bedde lag: tot den welken Paulus inging, en als hy gebeden hadde, leidde hy de handen op hem, en maakte hem gezond. Als dit dan gefchied was, quamen ook tot hem de andere die krankheden hadden in het Eiland, en wierden geneezen. Die ons ook eerden met veele eere, en als wy vertrekken zouden, beftelden zy [ons] het geene van nooden was. En na drie maanden voeren wy af in een fchip van Alexandrien, dat in het Eiland overwinterd hadde, hebbende tot een teeken, Kaftor en Pollux.